

Blind feminism har skadat våra barn

Sure Start är ett typexempel på Labours misslyckande

Av Oliver James

Artikel i The Times 15 februari 2007

http://www.timesonline.co.uk/tol/comment/columnists/guest_contributors/article1386943.ece

Svensk översättning: M Rubensson

Under tio år har jag arbetat som rådgivare till olika funktioner inom Labourpartiet om hur man kan förbättra barnomsorgen för små barn. I princip allting som regeringen gjort har varit raka motsatsen till det som egentligen behövdes. Det är knappast förvånande att Storbritannien hamnade längst ner i Unicefs tabell över barns glädje och välbefinnande i industriländerna.

Det här problemet är till stor del en beklaglig biprodukt av "Thatcherism". Samtidigt som Thatcherismen rönt förvånansvärda framgångar, i vissa fall positiva sådana, ökade den också andelen barn som växte upp i låginkomsttagarfamiljer — från 19 procent 1979 till 31 procent 1981. Det allra sista som landet behövde år 1997 var tio år av Blatcherism.

Labour har visserligen lyckats med att få 700 000 barn över fattigdomsgränsen, men det är långt ifrån tillräckligt. Man har misslyckats med att vända den trend som startade under Margaret Thatcher, en trend som gått i riktning mot vad jag kallar "förmögenhetssjukan" — det innebär att man sätter högt värde på pengar, ägodelar, utseende (både fysiskt och socialt) samt kändisskap.

Vad som behövdes var en samlad satsning på att höja status för föräldrarollen. Att vara hemmafru idag har lägre status än att vara gatsopare. Vad som behövdes var mer flexibla arbetstider, något som hade gjort det möjligt för föräldrar att ta hand om sina barn. Det hade också gjort att männen blivit mer engagerade. Men Labour fortsatte i stället med en politik som uppmuntrade fler föräldrar till små barn att gå ut i arbetslivet och sätta karriärkraven före sina barns behov.

Det stora hindret för Labourpartiet var "kvinnfolket". Partiet köpte en "män i kjol"-modell av feminism, en modell som är starkt fientlig mot att föräldrar är hemma när deras barn är små. Ingenstans stod detta tydligare än i Sure Start-programmet.

Här fanns en möjlighet som bara uppstått en gång på en hel generation – en möjlighet att förändra livschanserna för de mest missgynnade barnen. Efter framgångarna för liknande amerikanska program som t.ex. Highscope, kunde detta ha lett till psykiatriskt, medicinskt och praktiskt stöd för att bryta den onda cirkeln där barnen förvägrades ordentliga chanser. Men Norman Glass, som var den förste chefen för Sure Start, sade efter sin egen avgång att det gått i fel riktning. En betydande andel av budgeten har slösats bort på att erbjuda gruppdagvård — inklusive dyra och onödiga byggnader. Även om Polly Toynbee, Labourpartiets ledande mediarepresentant för partiets barnpolitik, regelbundet har framhållit att gruppdaghem inte är skadligt finns bevis från oräkneliga studier som motsäger henne.

Jag spenderade en vecka i Köpenhamn och observerade 18-månadersbarn i vad som ofta beskrivs som det bästa daghemmet i världen. Den danska regeringen visar upp detta som en förebild inom sitt system (tre fjärdedelar av danska barn är på daghem vid 18 månaders ålder), och representanter från alla våra tre politiska partier (Labour, konservativa och liberalerna, övers. anm.) har fått visningar av daghemmet. Men även de mest oberoende observatörerna hade funnit det svårt att undvika slutsatsen att barnen var störda på grund av omsorgen. Vissa blev aggressiva, andra inåtvända, men det var skrämmande att se kontrasten mellan hur de trivdes hemma, där jag också observerade dem, och deras påtagliga vånda på daghemmet.

Jag uppskattar Toynbees skrivande inom många ämnen, men hon personifierar blindheten mot de bevis som finns inom det här området. När psykologen Jay Belsky publicerade slutsatserna från utvärderingen av Sure Start-programmet i tidskriften *British Medical Journal* visade det sig att programmet inte bara misslyckats med att hjälpa barnen, det hade också lett till än sämre resultat för vissa av de mest missgynnade.

Exempel: en granskning av alla studier av programmets påverkan visade att 41 procent av barn som befann sig på daghem mer än 20 timmar i veckan var osäkra – detta var bara fallet för 26 procent av de barn som var hemma på heltid hos sina mammor. På senare tid har Penelope Leachs utförliga studie av över 1 000 brittiska barn visat att det är mer sannolikt att barn på daghem är oroliga, än barn som tagits om hand av dagmammor eller mor-/farföräldrar. På senare tid har flera studier visat förhöjda kortisolhalter och tendens till koncentrationssvårigheter för barn på daghem. Det mest återkommande fenomenet är att dessa barn har större tendens att bli aggressiva.

Ett intressant fenomen är att få, om ens någon, av Labour-eliten valt daghem som omsorgsform för något av sina egna barn. De föredrar individuellt anställda barnskötare. Jag hörde en gång en kvinnlig Labourminister säga detta: ”om kvinnorna verkligen vill sitta och hålla efter sina barn dagen i ända – OK”. Precis som den övervägande majoriteten av ledande politiker hade hon aldrig gjort detta själv – hade hon gjort det hade hon också känt till att det är en av de mest krävande roller som finns.

Verklig feminism kräver att vi omvärderar rollerna både för män och kvinnor. Det betyder förstås att kvinnor har yrkeskarriärer precis som män – men inte på bekostnad av deras roll som mödrar. På samma sätt innebär det att män blir mycket mer engagerade i att ta hand om sina små barn, samtidigt som de investerar mindre i sina yrkeskarriärer – yrkeskarriärerna som för närvarande är i särklass de viktigaste identitetsfaktorerna för båda könen i den engelsktalande världen.

I större delen av den västeuropeiska kontinenten tas nästan alla barn under ett år om hand av en förälder, och i södra Europa gäller detta även för de flesta barn under tre år. Vi kan göra samma sak i Storbritannien. Men något som vi är i desperat behov av, det är en regering vars huvudmål är att åtgärda balansen i den hushållsekonomi som förstörts av marknaden och dess krav på arbetsnarkomani. Vi måste bygga upp en stor och ogenomtränglig barriär emot dessa utanför varje hem där det bor små barn.

Oliver James är författare till boken ”Affluenza: How to be Successful and Stay Sane”

(<http://www.amazon.co.uk/Affluenza-Oliver-James/dp/0091900107>)